

„Danstere“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESMÅL FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA. Udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska. „Danstere“ udkommer Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forkud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undertegnelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afsendelser og andre Artikler — sendes til Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr. Entered at Blair Post office as second class matter. Advertising rates made known upon application. I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulle dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstere's“ Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at få oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i Dette Blad. Det vil være til gensidig Gætte.

En Præsidentkonference. — Nok en Synode har besluttet heretter at udvælge en Præsidentkonference mindst to Uger forud for dens Aarssynode for at sikre sig Offentlighedsret af dets Forhandlinger i Huset. Det er det engelske Distrikt af Wisconsin-Synoden. Komiteen er bemyndiget til paa Synodens Beføjning at sikre sig en kompetent Stenograf's Tjeneste.

„Nebraska Prosperity League“, en Forening, der arbejder for Saloonens Borttagelse i Nebraska, altsaa imod Prohibition, har blandt megen anden Litteratur sendt os en Fortælling om Foreningens Vicepræsidenter med Indbydelse til os om at slutte os til Foreningen. Det eneste kendte Navn, vi finder blandt de 38 Vicepræsidenter er S O P H U S F. N e b l e.

Etableret lutherisk Godebudsforretning. Et Kontor til Brug for Luthere, som tilfældigvis maatte rejse igennem Pittsburgh, Pa., er bleven etableret i Forbindelse med det lutheriske Forlagshus der. Kontoret er paa Liberty & Ninth Street, to Skærtaler fra Union Ironworks-Station, og det er aabent fra Kl. 8.30 Formiddag til Kl. 5 Eftermiddag. Kontoret omfatter bl. a. et Oplysnings-Bureau.

Gennemslagen Polit i Regeringens Tjeneste har rapporteret til Washington, at en ny Revolution i Mexico, med General Carranza B. Trevino som Leder er under Opvejning. En Fortsættelse mellem Villaz Bando og misforstaaede Carranzas skal være opnaaet. Carranzas Ordre, der fjernede Trevino fra Chihuahua og sendte ham til Monterrey menes at have været et Forsøg paa at udfærdiggøre den Storm af Uvillie, der var rejst imod de facto Regeringen.

Norsk og Engelsk. I den Statistikk, der var udarbejdet til den forenede norske Kirkes Aarsynode, gives en Oversigt over Forholdet mellem norske og engelske Gudstjenestere. Dette Aars Rapport oplyser, at der er ingen Tilvækst til, at den skal slutte i en nær Fremtid.

faaledes blive holdt Foredrag om Indremission, om Menigheds og sociale Opdrag (Reformspørgsmaal og lignende), om Foreningsarbejde indenfor Menigheden. En Del af Tiden vil blive anvendt til Samtale om Præsternes Underforståelse.

En Skandinavisk Kvinde bliver „Maier of Laws“. Statsuniversitetet i Texas har tildelt Mrs. A. D. Sandbo Graden „Maier of Laws“. Hun havde før med Hæder erhvervet sig baade Baccalaureus- og Magistergraden ved samme Universitet. Mrs. Sandbo er hustru af Prof. H. D. Sandbo, som hører med til det første Skuld af College-Graduater ved St. Olaf nord-lutheriske College Northfield, Minn. Mrs. Sandbo skal være den eneste skandinaviske Kvinde, der har opnaaet Graden „Maier of Laws“.

Forholdet mellem Søndagskole og Gudstjeneste. Bladet „The Watchman-Examiner“ (Baptistisk) skriver: „Hvor mange, forholdsvis, af dem, der deltager i de store organiserede Bibelklasser i Landet, deltager i Kirkes Gudstjenester? Vi har hørt om een Klasse, som mulig havde 200 Mand i sin Søndagskole, og kun 50 af dem blev til Formiddagsgudstjenesten. Det er formodentlig en Undtagelse, men vi skalde ønske at høre fra Præster, i hvis Kirker der er store Bibelklasser for Mand.“ — Det er en almindelig Klage blandt den reformerte Kirkes Præster, at altså lille et Procental ogleaa af de Børn, der gaar i deres Søndagskole, bliver Medlemmer af deres Menigheder.

Det gamle Testamente og Sundhedsforholdene. En gammel-Testament-Student har iflg. Am. Luth. Surv. samlet en Del af de moaiske Love for at vise, at Moses i samme Henseender var forud for vor Lids „Saniation“, „Sanitation“ og Hygiejne. Han siger: „Børnene, der boede i et halvtropisk Land, var Karktsindede for Skriftens forbudt at spise Kjødt eller Skaff, og Kjødt var betragtet som et Smittefyldt. I Talmud var der forestroet en Metode for Slatning af Kreaturer, som i vort Markebetrægtes som den mest sanitære. Fem Tusinde Kar, for Kjødt gav Verden Resultatet af sin bakteriologiske Forskning, havde moaiske Love været paa Baren for Mennesker fra Tuberkulose i Kreaturer, men de havde ikke forbudt Nydelsen af smittede Jule. Det er kun saa Kar, siden tyffe Specialister opdagede, at Hygiejne Specialiteter ikke er farlig for Mennesker. Mofeloven paabød Hølering af smittefarlige Patienter, og at de, som døde af Smittefyge, skulde begraves uden for Væn. Disse „Smitte“ fattede den gentile Verden ikke fuldt ud indtil for et Aarhundrede eller to siden. Den vise Lovgiver forestroet ikke alene Føle til fysiske Fiber af Karet, men Forskyttelse af hele Familien om Sommeren ud til Vejrsplads, hvor de for en Tid kunde lade mere direkte Forbindelse med Naturen.“

Europa-Krigens andet Aar.

Et Tilbageblik.

Lord Kitchener sagde, som bekendt, ved Krigens Begyndelse, at denne Krig kunde vare i tre Aar. Nu har den været to Aar, og der er ingen Udsigt til, at den skal slutte i en nær Fremtid.

Kitchener havde naturligvis paa Forhaand fortælt os af, hvor lang Tid det vilde tage, før England og dets Allierede vilde blive i Stand til at møde Centralmagterne med fuld Kraft, fuldt udrustede. Da Krigen gik ind i det andet Aar, var de Allierede endnu langt fra at være fuldt ud krigsberedte. Frankrig var den Magt, der var bedst forberedt, naar undtages England til Søs.

Da dog — den russiske Hær var ikke færdig anderledes, end at det i Slutningen af September lod sig se, at den ikke alene at standse von Hindenburgs Fremrykning, men endog drev den 25 Mil tilbage og afsløj stærke Angreb paa Dvinsk. Tsjerfneres Maal — at gøre det af med Rusland — var ikke naaet. Saa i Begyndelsen af Oktober begyndte en tyktvigtig Hær paa 400,000 Mand at gaa løs paa det lille Serbien.

Vulgarien, som man fort i Forvejen havde betragtet som færdig til at slutte sig til de Allierede, sluttede sig nu til Centralmagterne, imponeret af deres Sejrslykke. Nu gik det raft igennem Serbien og tillige igennem Montenegro. De fmaa Landes Hære forslog ikke til at standse Oerermagten. Tsjerfnerne opnaaede at fæa Forbindelse med Constantinopol.

Vi skal ikke rejse os over Forfælgelserne til Sejrstøget igennem Serbien og Montenegro, men Natium er, at de maatte regnes som en af Centralmagternes store Sejre — den sidste!

Det skal i disse Forbindelse lige nævnes, at Grækenland under Kong Konstantins Indflydelse fra Soogener, Kejser Wilhelm, sammenlagte sig til Allierede, Serbien.

Tsjerfnerne næste store Offensiv gjaldt Verdun. Det var den 23. Februar. Stormen brød løs imod Verdun. I Førningen dandstjernerne nok saa raft fremad, men det varede ikke længe, før de blev standset, saa militære Skrifere begyndte at spaa, at Tsjerfnerne vilde blive sig tiljæl paa Verdun.

Da nu i den sidste Tid kan endes indse, at Tsjerfneres Offensiv imod Verdun er mislykket. I Virkeligheden har Centralmagterne intet andet at opvise som Sejre, det sidste Kar end Jelttoget imod Rusland og saa det igennem Serbien.

Men de Allierede? Det mest fremtraende paa deres Side er selvsjældig Nederval, ikke alene Austernes, Serbernes og Montenegroernes; men at Britterne og Frankmandene maatte trække sig tilbage fra Dardanellerne og Gallipoli, og at Britternes Jelttog i Tigrisdaalen mislykkedes, det var ogsaa Nederval.

Og ikke desto mindre har Krigens i det andet Aar vendt sig til Gunst for de Allierede. De synes at have sætt af den berømte Rusker, Peter den Store: „Lad Hjenderne slaa os, til vi lærer at slaa dem.“

Initiativet er absolut gaaet over fra Centralmagterne til de Allierede. Disse, særlig Tsjerfnerne, har i den sidste Del af Aaret ogsaa vundet Sejre, særlig inde i Armenien mod Tsjerfnerne og senere paa Østfronten.

Men det betydeligste, de Allierede har udrettet, det er, at de har forberedt deres forenede Offensiv. Centralmagterne var fra Begyndelsen af yderst forberedte paa Krig; de dirigeredes af et Soveb, og de havde faaadan Jernbaneforbindelse, at de med Bæthed kunde sende Tropper fra den ene Front til den anden. Nu har de Allierede opnaaet Enighed i deres Krigsforløb, og nu angriber de samtidig paa alle Fronter, saa Centralmagterne ingen Vejsheds til at fende Tropper fra en Front til en anden. Og nu har de Allierede velbeværede Krigshære og Forsyning af al mulig Krigsmateriel. Medens Centralmagterne har tæret paa deres Kræfter i enhver Henseende, har de Allierede forset deres.

Og der er i Øbet af Krigens andet Aar set dette betydningssgjældende, at Initiativet som sagt er gaaet fra Centralmagterne og til de Allierede.

Spørgsmaalet er da — mennefskelt jet — kan Centralmagterne atter forandre dette Forhold? Begivenhederne de sidste Par Maanedes i Krigens andet Aar taler derimod. De Allierede er bleven de overlegne haade hvidt Jærstærke og af Krigsforsyning angaar.

Hvor raft Udsvingningen vil gaa, skal vi ikke forsøge at spaa om; men Initiativet er gaaet fra Centralmagterne over til de Allierede for at blive det, og det er det andet Krigsaars Hovedsaakum.

Stabelsberetningen — et Genvar.

At S. P. Hansen.

Maa jeg i Anledning af Red. Gæstefrit til min Overlig med Dansk Litteratur fremkomme med følgende Bemærkninger.

Skønt jeg i Princippet ganske kan slutte mig til Red's Stilling til den hellige Skrift som Guds aabenbarede Ord, vi som Kirkerne ubetinget maa høre os for, forener det mig dog at være en uoverrettiget Dom, den fælder over troende Teologer, der har østet Tid og Kræfter paa at trænge dybere ind i Guds Ord og vinde indværligere Fortsættelse af Aabenbaringens Sandheder, og som med Rette møder fortjent Anseelse inden for den protestantiske Kirke.

Foruden i den hellige Skrift har Gud ogsaa aabenbare sig i Naturen, som er hans Skaberværk. Han talte, saa skete det, han bød, saa stod det der. Naturen er jo ikke over Guds Ord, der er bleven sunligt for os. Og saa fandt, det er den samme Gud, der har skabt Serbien, og fra hvem Bibelsens Stabelsberetning stammer, er det selvsagt, at der ikke kan være Uoverensstemmelse mellem dem. Og hører der for mennefskelige Ljme at findes faadanne, kan det kun være fordi vi ikke fortæller at lade den ene eller den anden af de to Aabenbaringer rigtig.

Men naar troende Teologer som f. Eks. Godet, der som saa har „grundet i Herrens Tempel“ og „Guds Raad til at trænge ind i Ordets Dybder, naar faadanne Mand søger at paavise Overensstemmelse mellem den skrevne Aabenbaring og den Aabenbaring, vi møder i Naturen, saa kan man, hvis man er uenig med dem, imdegaad dem paa saglig Grund, men man bør ikke betydelig dem for „Forsøg paa at fæa Stabelshistorien til at harmonisere med mennefskelige Begreber“ eller for at „hæffe Underet og drage Gud ned i mennefskelige Begrebers Stære“.

Det samme gælder en engelsk Teolog — jeg er ikke her i Vejsheds af hans Bærk — der ogsaa har gjort dette Emne til Genstand for alvorlig Gramskning paa biffelt Grund, og som søger at paavise, at Ordet „Dag“ — ikke som noget, han vil lægge ind i dette Ord, men i selve den hellige Skrift bruges i to Betydninger, nemlig foruden den almindelige, færende til den halve Dagn, en anden videre Betydning, som vi for øvrigt ogsaa fænder i vort Sprog, se min Overlig.

Naar faadanne Bibelstudier fæer i Vejsheds med det aabenbarede Ord, forekommer det ikke mig, at man tør falde en faadann Paavising, som der her er Tale om, „formalslig“, fordi man tvivler om dens Gøldbarhed. Og det bør man saa meget mindre gøre, som der aldehye ikke fra Forfæres Side er gjort Forsøg paa at lægge nogen anden Betydning ind i Stabelsberetningens Brug af Ordet „Dag“ end den, som den i Forvejen har, men derimod rettet Betrættelse efter at finde den rette Fortsættelse af Tekstens Ord — hvad der for øvrigt maa være al sand Vi belfortolknings Maal.

Det har sig jo ogsaa med Guds Ord som med Møden, Profeten Gæstefrit antaler, at der baade er laot Rand, hvori Bærket kan vade, og saa dybt Rand, at vofne kan fæomme deri — med andet Ord, at Skriften indeholder ikke blot Raft for de umyndige, men ogsaa aandelige Dybder, der giver Bismanden mere end Stof nok for Gramskning.

Svovrodt Godets og andre troende Teologers Fortolkning af Ordet Dag i Stabelsberetningen er rigtig eller ej, skal jeg ikke udtale mig om, men de bør efter min Mening ikke løses, naar de paa biffelt Grund og i dybste Vejsheds heder søger at trænge dybere ind i Fortsættelsen af dette og paavise — ikke „Harmonien mellem Stabelsberetningen“ og mennefskelige Begreber“, men den nøje Overensstemmelse, der er imellem Guds Ord og Guds Handling, og endnu mindre bør de mistænkes for gennem denne Paavising at ville „hæffe Underet og drage Gud ned i mennefskelige Begrebers Stære“.

Der er fra Bibelkritikens Side gjort mere end nok af Forsøg i denne Retning og mod den tør vi med Grund anvede Ordet „formalslig“ eller tiltræbe dem, hvad Biff. Ved angaaet paa et offentlig Raad tiltrækte teologiske Rædere ved Københavns Universitet: Paa Anaa for Bibelen, Profesjorer! Men vi bør ikke mistænkes for at gøre vore Bæner eller udtale en Misfændelse af et alvorligt Arbejde. Stiller de sig paa et eller andet Punkt kritisk, kan vi paa-tale det og gøre dette skarpt og bestemt, men lad os ikke tillægge dem Demægter eller Anskuelser, som de ikke giver os Grund til at tro, de naerer.

Det er sikkert ogsaa i Fortsættelse af Godets fortjenstfulde Arbejde paa at frede dybere Fortsættelse og indværligere Kærlighed til Guds Ord, at Pastor Münster i København har fremdraget, hvad denne Mand har sagt i Spørgsmaalet: Bibelfaben og den biffelt Stabelsberetning.

Jeg skal for øvrigt minde om, at Godet, der med Rette møder Anseelse som Bibelteolog inden for hele den protestantiske Verden, ikke blot var Profesjor i Teologi, men tillige udføldede en udbrætt og velfundet Præstegerning. Og det taler ogsaa til hans Fordel, at han udtraadte af Statskirken og blev Medstifter af en Kirke, da der i 1873 blev givet en ny Kirkelov, som erklærede enhver stemmeberettiget Statsborger uden Forsøg for Medlem af Kirken og indværlig ubunden Præstefærd uden nogen heldt forpligtende Lærebekendelse for Ordets Tjener. Det var en Mand, der turde øste noget for sin Overbevisning.

Det hedder om ham i Kirkeleksikon for Norden:

Som Lærer for Teologer var han i Vejsheds af en stærk dragende Personlighed, gennemaaend af Troshovets Færdighed, omfattende og sin Dannelse, en klar og skarpt Raakte, glødende Kærlighed til Kirken, udbrætt Lærdom og Vejsheds for den teologiske Ungdoms Undervisning.

Saadanne Mand, der gennem deres Tale og Skrift har været til Bælsignelse for mange Mennesker, kan man være uenig med og da imdegaad dem, men man kan ikke med Rette bættende dem for „Forsøg paa at hæffe Underet og drage Gud ned i mennefskelige Begrebers Stære“.

Til bedre Fortsættelse.

Det er med Fornælselse, vi optager vor Bæner og Medarbejder S. P. Hansens „Genvar“. Men det videddygger en længere Udtalelse af os til bedre Fortsættelse.

De Udtryk, Mr. Hansen anker over, er maaske loolig stærke; Red. gæe ikke Krav paa Fejlskræd.

Men — det var hævten G o s t a a e l s e af Tekstens Ord — hvad der for øvrigt maa være al sand Vi belfortolknings Maal. Ligeform man lige fra Oldtidsens Dage inden for Kirken i Dogmatikken eller den kristelige Ræere har søgt at give en systematisk Fremstilling af Bibelsens Aareindhold, har man lamtidig i Effegelsen eller Biffelfortolkningen søgt at finde og bestemme den rette Fortsættelse af Teksten, et Arbejde, der for øvrigt ofte kan være saare vanskeligt, ikke blot fordi Bættelse et gammelt Sprog, der ikke er faadann forfæa i Nutiden, men ogsaa fordi Skriften ikke fættende taler i Billeder, som det ikke er enhver gløet uden videre at tyde.

flaben af al Magt nedlagde Indfættelse imod Dogmet om Mennefskættens Enhed. Den bæraatte sig paa Mæcenes anatomiske og fysiologiske Fortfællighed og paadid i den mest afgørende og færende Zone den fættværende Umulighed af at aflede denne fra et enkelt Bær. Men nu viger den famne Videnskab ikke tilbage for et i østigt langt farligere Forsøg: fra en eneste organisk Celle at aflede hele Mennefskættens. Ja ikke nok dermed! Alle Mennesker og alle Dyr. Ja det er endnu ikke nok! Alle organiske Bæner, selve Planterne — alt skal være døstet frem af en eneste organisk Celle. O „Biffelstaf!“

Godet hæver Troen paa Gud som alt Livs Opfæa og paa Skriften som alle Livs Hættende.

Men den Slutning, som kommer til angaaende Stabelen i de 6 Dage, udtrykker han faaledes: „Moses taler om Dage; og dog er det Perioder paa Millioner af Aar. Vi vil ikke her bæraatte os paa den meget ubestemte Betydning, som Ordet Dag ofte har i Skriften, men vi vil spørge: Naar Gud har villet lade Moses i fort Omrids se Hovedtræerne, gennem hvilke Skaberværket har udviffet sig, var der da nogen bedre Maade til at give ham Indblik deri end at lade ham bættende hver enkelt Periode i et eneste Maleri, som i et stort et Stue fremstillede det Punkt, hvortil Bærket nu var fætted frem? Ethvert af disse Malerier var i Moses' Tjme en Dag; men i denne ene Dag var alle Dage i den samme Periode fremstillede. Mellem dem, som fættede dette Maleri fra det fættende, var da en Aar; i denne Rat var alle Rættene i den samme Periode afbilde; og i dem forberedes langsomt den fættende Periode. Saaledes paaserede disse fætt Malerier, som gængsede de mest karakteristiske Ljme i det hele Bærk, forbi hans Tjme.“

Det er i Kirthed Godets Teori angaaende Stabelen i de 6 Dage. Det kan nok kaldes et arligt Forsøg paa at finde Harmoni mellem Moses' Stabelsberetning og Naturforsknings Resultater.

Vi skal nu lade en anden, nemlig den norske Prof. Fred Peterfen, udtale sig angaaende PeriodeTeorien:

„Dag er heller ikke Periodebetydningen uden sine Betætteligheder. For nemmelig til Ting forekommer os tviffelomme, om den har bæraatte samme Trofskab med Skrifordet som den gamle Overlevering, og om den virkelig har reddet Kætteligheden i Bibelsens fætt Dagsværk.“

Vi tror, at den ikke har gængsede Skriftens Mening, naar den omfatter Dage i Udslob.“

Han viddeliver saa at modbevætteliggjætteden af Periodebetydningen, og selv synes han at ville løse Vanfætteligheden ved at fættede Dagsværk i Stedet for Dag. Men hvort om alt er i denne Fortsættelse: Der er altsaa en af Nutidens Gramfættelse, som gaar imod Godets Fortfættelse af Dag som „Perioder paa Millioner af Aar.“

Peterfen kommer til fættende Slutning: „Periodebetydningen fættede ikke at have holdt, hvad den lovede. Dens Ret til at omfættede „Dagene“ i Udslob maa fættede tviffelomme, dens Sammenfættelse af de enkelte Dages Bærk med Jordudsvingningens Historie lader sig ikke gennemfættelse; opaffættede som Bættendestillvættens Høttedes er og fættede bliver Moses' Fremfættelse i bættent Modfættelse med Fortfættelsen. Det tør derfor maaske ogsaa antage, at Periodebetydningen i den viddelvætteliggjættede Theologi allerede har naaet sin Midtagsfættede.“

Altsaa — den ene Hypothese eller Theori aflever den anden, og dette bættende, at hvor bættent Gramfættelse og Forsættene end kan være, saa tør vi nok med største Fættelise for Fortættterne fættede, at de er kun famlende Forsætt paa at finde den Harmoni mellem de to naavttede Slags Gudsaaenbaringer, som man fættede, der maa være.

Og nu angaaende Fortfættens Resultater, særlig paa Geologiens Omraade, skal vi anstætt Udtalelse af den høtt agttede tiffel-lutheriske Theolog, Doktor og Profesjor i Theologi, C. E. Anthard: „Netop den grumffættte Fortfætt paa Naturvidenskabens Bætt vil være mest viffelig til at indfættende, at meget af det, som nu anes for fættent, muligt om fortættede eller længere Tid maa fættedes som Biffel-fættelse. Det er kun den overfætteliggjættede Harmoni mellem de to naavttede Slags Gudsaaenbaringer, som man fættede, der maa være.

—6000 Aar, lader Bættit derimod i fætt lærde Bærk om Naturfættens Anthropologi med Hætt til Mennefskættens fætt paa Jordens vætt mellem 35,000 og 9 Millioner Aar. Disse Eksempler lærer os vel fættffætteliggjættede, hvor meget der endnu mangler Geologien paa afbiffede fættede Resultater netop i de Spøttgmaaal, i hvilke den kommer i Bættning med Bibelen. Men fættend disse Resultater er viddende, kan der fættet ikke anffættede nogen afsluttende Sammenfættelse mellem Naturvidenskabens og Skriften.“

Endnu et Citat af Anthard: „Nylig har man (Vogen bættede Markstallet 1871) paa Sættedsffætteliggjættede i en Fortættelse med mange Oldfættede. Fættede geologisk fættede maatte det være mange Tusinde Aar gammelt, men ifætt de Bættter, som fandtes i Skiftet, er det fættigt juneft 3—400 Aar efter Kristus.“

Vi kunde anstætt næsten i det vætteliggjættede i samme Retning, men vi skal ikke trættde Kættterne. Og det bættedes ikke; thi af det allerede anffættede vil man fættede, at den fættfættede Naturvidfætteliggjættede er faa langt fra at være naaet til Resultater, som den fættede eller andre kan fættede ved.

Naturfættens Resultater tilfættede ikke Navnet Biffede, faa længe man ikke er fættede paa, at en kommende Slættts Fortfættede ikke vil omffættede en tidligere Slættts Spøttghejer.

Og faa længe Fortfættene ikke er enige om deres Resultater angaaende Stabelen, da er det næppe Umættengen vætt at prøve paa at finde Stabelshffætteliggjættede.

Vi tvivler overhovedet paa, at selv den arligfte Fortfætt nogen Tjme vil naa til nogen fuld Erffættelse eller Biffede angaaende Bættens Tillvættelse. Skigt ligger over mennefskætteliggjættede.

Virkeligheden er fætteliggjættede den, at Biffeden fættede og Fortfætt kun kan bætteliggjættede med Tillvætteliggjættede; Tillvætteliggjættede, eller Overgangene fra fættede til at være Bl at bættede, kan den ikke bættede. Her forfættede fun Aabenbaring og Tro.

Vi indfættede viffelig, at vi ikke er i Stand til at give en fættfættede fortolknning af Moses' Stabelsberetning, særlig ikke af de fættede Dage.

Men at lægge en anden Betydning ind i Ordet Dag end den almindeliggjættede vilder bættede større Fortfætteliggjættede; thi der fættede jo: Og Gud fættede fættede Dag, og Mættel fættede han Nat; og der blev fættede, og der blev Morgen den fættede Dag“ og faa videre angaaende de andre Dage.

Det synes umuligt at antage, at Moses kan have fortættede andet ved „Dag“ og „Næt“ og „Nat“ end hvad man almindeliggjættede fortættede ved disse Ord.

Derfor mener vi — og har ment det længe — at vi bættede vil lade det staa som et Tauffættede og i Troen hvile paa, at Gud er Undererets Gud, at han gør, hvad han bættede, at høs han er intet umuliggjættede. Tilfættede Kar er for ham som en Dag og en Dag som tusinde Aar; dette Guds Ord maa vel bl. a. bættede, at hvad der for mennefskelige Tjme at se maatte tage tusinde Aar at frembringe, det kan han frembringe een Dag.

Brev fra Japan.

Mr. 82.

Pinen i Arume.

Da der fættede være Daas og Mætttergang i Sida, blev jeg bættede om at tage til Arume og hættede Pastor Jømmura der. Det er da naturliggjættede at jeg ogsaa fortættede lidt om, hvordan den blev fættede.

Lørdag Eftermiddag var der Overffætteliggjættede; tre unge Mættede havde bættede Daas og var bleven underffættede i længere Tid. Ved en fættede Overffætteliggjættede gættede der jo fættede bare om at faa at vide, hvor mættede fættedes paa fættede Side.